

KAREL MAY

VINNETOU

II. NA VÁLEČNÉ STEZCE

KAREL MAY
VINNETOU

II. NA VÁLEČNÉ STEZCE

KAREL MAY
VINNÉTOU

II. NA VÁLEČNÉ STEZCE

Toužimský & Moravec®

*V publikaci jsou použity ilustrace Josefa Ulricha
ze sbírek Oddělení knižní kultury Knihovny
Národního muzea. Další ilustrace k dílu
Karla Maye lze nalézt na www.esbirky.cz.*

- © Jacket Illustration Gustav Krum – heirs, 2015
- © Illustrations Josef Ulrich (Národní muzeum), 2015
- © Toužimský & Moravec, 2015

ISBN 978-80-7264-157-4

Kapitola první

Old Death

UPLYNULO NĚCO PŘES DVA ROKY. Podnikl jsem několik delších cest do různých končin světa, mezi jiným jsem opět strávil u Vinnetoua na Západě celých osm měsíců. Poslední výlet mne ale zavedl do Egypta, kde jsem se pustil nahoru za Siút do oázy Dachel a pak ještě dál až za oázu Selimeh. Když jsem se z té cesty vrátil, zjistil jsem, že dost slušné příjmy, které jsem měl z uveřejnění zážitků předcházejících cest, se skoro celé rozplynuly, a nebylo tedy divu, že jsem se zase objevil v Americe, abych tady hledal štěstí.

Přeplul jsem oceán s přesvědčením, že se nejspíše uchytím v New Yorku. Každý můj čtenář ví, že se nedalo ani pomýšlet na to, abych se snad dožadoval pomoci od svého přítele a bratra Vinnetoua. Nepřijal bych od něj, právě tak jako od nikoho jiného, ani zrnko zlatého prachu, protože tvrdím, že jediné práce vlastních rukou má pro člověka tu pravou hodnotu a cenu. Tohle mínění se mnou sdílel ušlechtilý náčelník Apačů do posledního puntíku.

Můj předpoklad, že najdu práci v New Yorku se splnil. Měl jsem štěstí. Seznámil jsem se s panem Josy Tailorem, ředitelem známé soukromé detektivní kanceláře, a požádal ho o přijetí. Když uslyšel, kdo jsem a čím jsem se v poslední době zabýval, chtěl to se mnou zkusit a to přesto, že jsem byl „z Evropy“. Nepovažoval totiž přistěhovalce za dost schopné pro svůj obor, mně se ale podařilo dobýt si jeho důvěru několika dobrými výsledky, za které jsem děkoval více náhodě než svým schopnostem. Jeho důvěra ke mně vzrostla natolik, že mi dokonce svěřil několik případů, které vyžadovaly hodně důvtipu a sil, ale v případě zdaru slibovaly i velice slušnou odměnu.

Jednoho dne mne k sobě zavolal. Byl u něho starší ustaraný muž, kterého mi představil jako pana Ohlerta. Byl to finančník,

který se v soukromé záležitosti dožadoval naší pomoci. Případ byl pro něj stejně trapný osobně, jako nebezpečný pro jeho obchod. Měl jediného syna, Williama. Byl to svobodný pětadvacetiletý mladík a otec ho nedávno jmenoval svým plnoprávným společníkem. Williamova matka byla Němka a také starý Ohlert byl německého původu. Syn, který byl spíše snivé než rázné povahy a zabýval se více vědou a knihami metafyzického obsahu než hlavní účetní knihou, se považoval nejen za znamenitého filozofa a myslitele, ale i za básníka. V tom dětinském přesvědčení ho ještě utvrdilo uveřejnění několika jeho literárních plodů v jednom z newyorských časopisů. Tak ho napadla, bůh sám ví proč, myšlenka napsat tragédii, jejíž hrdinou měl být muž, kterého vášeň dohnala až k šílenství. Aby dokázal napsat takové „veledílo“, považoval za nutné studovat různé druhy psychózy a zakoupil množství knih, napsaných psychiatry a pojednávajících o duševně nemocných lidech. Hrozným výsledkem toho všeho bylo to, že se nešťastný autor se svým hrdinou identifikoval a domníval se, že sám na sobě pozoruje příznaky šílenství. Před nedávnem se jeho otec seznámil s lékařem, který se zabýval úmyslem založit soukromý ústav pro choromyslné. Ten muž předstíral, že byl dlouhou dobu asistentem slavných lékařů, a uměl si získat takovou důvěru, že ho bankéř požádal, aby se s jeho synem seznámil a pokusil se mu napravit hlavu. Zdálo se, že se mu to podařilo, protože od toho dne se mezi lékařem a Ohlertem juniorem vytvořilo přátelské pouto, které mělo ten zcela nečekaný výsledek, že oba náhle zmizeli. Teprve pak se bankéř na „lékaře“ důkladně pozeptal a zjistil, že je to šarlatán, jakých je ve Spojených státech na tisíce.

Tailor se zeptal, jak si domnělý lékař nechal říkat, a když uslyšel jméno Gibson a dozvěděl se adresu jeho bydliště, ukázalo se, že máme co dělat se starým známým, kterého jsme už delší čas sledovali pro různé jiné podvody. V archivu kanceláře jsme měli i jeho podobiznu, a když jsme ji Ohlertovi ukázali, poznal hned pochybného lékaře a přítele svého syna.

Gibson byl podvodník prvního řádu a potloukal se už dlouhou dobu pod různými jmény ve Státech a Mexiku. Ohlert se vypravil do jeho bytu a dověděl se od majitele domu, že doktor včera zapla-

til nájemné a odcestoval neznámo kam. Bankéřův syn měl s sebou značnou sumu peněz, a dnes došel od Ohlertova známého bankéře z Cincinnati telegram, že si u něho William vyzvedl pět tisíc dolarů a potom cestoval dál do Louisville, aby si odtud odvedl svou snoubenku. Zpráva o snoubence byla samozřejmě vymyšlená.

Dost oprávněně jsme se domnívali, že „doktor“ pacienta unesl jen proto, aby se zmocnil peněz. Williama všichni význačnější bankéři znali osobně a mohl od nich dostat, co chtěl. Proto bylo nutné zmocnit se únosce a nemocného dopravit domů. Provedení toho úkolu bylo svěřeno mně. Dostal jsem potřebné plné moce, peněžní poukázky a fotografii Williama Ohlerta, a pak jsem odcestoval do Cincinnati. Protože mne Gibson znal, vzal jsem s sebou také věci potřebné k přestrojení.

V Cincinnati jsem navštívil známého bankéře a dozvěděl se od něj, že se tam Gibson skutečně pohyboval ve Williamově společnosti. Odtud jsem cestoval do Louisville, kde jsem zjistil, že uprchlíci jsou na cestě do St. Louis. Jel jsem za nimi, ale jejich stopu jsem našel až teprve po dlouhém a namáhavém pátrání.

Při tom mi pomáhal můj starý Mr. Henry, kterého jsem po svém příchodu hned navštívil. Dost ho překvapilo, že se ze mne stal detektiv, a musel jsem mu slíbit, že až dokončím svůj případ, vzdám se postavení soukromého detektiva a půjdu zase na Západ.

Požádal jsem ho, aby obě moje pušky uschoval až do mého návratu. Byly příliš nápadné, což by můj úkol, především ve městech, dost ztížilo. Ohlert a Gibson odpluli totiž mississippským parníkem do New Orleansu, kam jsem musel za nimi. Kdybych tušil, jak brzy a nutně budu svoje dobré zbraně potřebovat v důsledku vývoje událostí, rozmyslel bych se nechávat je v St. Louis.

Musím poznamenat, že Ohlert senior mne opatřil seznamem všech obchodních domů, se kterými byl ve spojení. V St. Louis i v Louisville jsem navštívil zdejší finančníky a dozvěděl se od nich, že i tady si William Ohlert vyzvedl peníze. Totéž se stalo u dvou bank v New Orleansu; ostatní jsem varoval a požádal je, aby mne informovaly, kdyby Ohlert přišel ještě jednou.

To bylo vše, co jsem mohl udělat, a teď jsem vězel v příboji lidu, který se vlnil neworleanskými ulicemi. Obrátil jsem se i na policii, ale zatím mi nezbývalo nic jiného, než čekat na výsledek jejího pátrání. Abych aspoň něco dělal, potloukal jsem se ulicemi a spoléhal se na pomoc náhody.

New Orleans má rozhodně jižní ráz, zvláště jeho staré čtvrti. Jsou tam špinavé, úzké ulice a domy opatřené loubím a balkóny. Tam se ukrývá život, který se štítí denního světla. Jsou tu lidé všemožné pleti, od churavě žluté bělosti až k negerské černi. Potulní zpěváci a kytaristé produkují svoje srdcervoucí umění, muži řvou, ženy kvičí, tady rozhněvaný námořník za sebou táhne za cop spilajícího Čiňana, jinde se rvou dva černoši, obklopení houfem smějících se diváků. Na rohu se srazí dva nosiči, odhazují svoje břemena a začnou do sebe bít hlava nehlava. Najednou se u nich objeví třetí a chce věc urovnat, ale pustí se do něj oba.

Lepším dojmem působí četná malá předměstí utvořená z pěkných vil obklíčených zahradami růží, palem, hrušek, fiků, broskví, oranžovníků, citroníků a oleandrů. Tam nacházejí obyvatelé klid po celodenní námaze.

V přístavu je samozřejmě nejživěji. Hemží se v něm lodi a čluny všech druhů a velikostí. Na hromadách tam leží ohromné balíky bavlny a sudy, mezi kterými se proplétají stovky dělníků. Vypadá to zde jako na trhu s vlnou ve Východní Indii.

Toulal jsem se městem s otevřenýma očima, ale marně. Bylo poledne a příliš horko. Byl jsem v krásné, široké Commonstreet, ve které mne upoutal vývěsní štít plzeňské pivnice. Doušek piva nemohl při panujícím vedru škodit. Vešel jsem dovnitř. Jak bylo plzeňské pivo už tehdy oblíbené, bylo vidět podle množství hostů, kteří v místnosti seděli. Teprve po dlouhém hledání jsem našel až vzadu v rohu prázdnou židli. Stál tam stolek s dvěma židlemi. Jedna byla už obsazená mužem, jehož zevnějšek byl schopný odradit každého od zabrání druhého místa. Přesto jsem k tomu muži šel a požádal ho o dovolení, abych si u něj mohl vypít svoje pivo.

Muž se soucitně ušklíbl. Zkoumavě si mě přeměřil skoro pohrdavým pohledem a zeptal se:

„Máte s sebou peníze, *master*?“

„Ovšem,“ odpověděl jsem překvapeně.

„Máte dost na zaplacení piva?“

„Myslím, že ano.“

„Well. Proč tedy chcete svolení, abyste si mohl sednout? Podle všeho nejste Američan, ale zato pořádný *greenhorn*. Čert ať vezme toho, kdo by měl odvalu bránit mi, abych si sedl tam, kde se mi zalíbí! Posaďte se, položte si nohy na stůl a tomu, kdo by vám v tom chtěl překážet, dejte jednu za ucho!“

Přiznávám, že chování toho muže ve mne vzbudilo trochu úcty. Uvědomoval jsem si, že jeho slova jsou pro mne dost urážlivá, a měl jsem zvláštní pocit, že si je nesmím dát jen tak líbit. Proto jsem odpověděl:

„Když si myslíte, že nejsem Američan, tak jste uhodl, *master*, ale na název *greenhorn* zapomeňte, nebo vám budu muset ukázat, že jím nejsem. Člověk může mladšího poučit i bez hrubosti a urážek!“

„*Pshaw!*“ odpověděl lhostejným tónem. „Nesnažte se rozčítit, k ničemu by to nevedlo. Nemyslel jsem to s vámi zle, ale vážně nevím, jak byste chtěl dokázat, abych vás považoval za něco jiného, než co opravdu jste. Old Death nepatří k těm, co se dají hrozbou přivést k jinému názoru.“

Old Death – Stará smrt! Ten muž byl Old Death! O tom slavném *scoutovi* jsem už slyšel. Jeho věhlas pronikl od všech ohňů v táborech za Mississippi až do měst na východě. Kdyby jen desetina z toho, co se o něm vypravovalo, byla pravda, tak by byl sto-
pařem a lovcem, před kterým musel každý smeknout. Skoro půl století se potloukal po Západě, a přes četná nebezpečí, kterým se vydával, ho nikdy nikdo nedokázal poranit. Proto ho pověřiví lidé pokládali za nezranitelného.

Jak se skutečně jmenuje nikdo nevěděl. Old Death bylo jeho válečné jméno – dostal ho pro svou nadmíru hubenou postavu.

Když jsem ho tady viděl před sebou sedět, pochopil jsem, jak k tomu zvláštnímu jménu přišel. Byl hodně vysoký a zdálo se, že jeho dopředu nakloněná postava skutečně sestává jen z kůže a kostí. Kožené kalhoty mu při chůzi plandaly kolem nohou. Jeho kožený lovecký kabát se časem tak scvrkl, že mu rukávy nesaha-

ly ani přes lokty. Na předloktí mu byly vidět kosti tak zřetelně jako u kostry. I ruce měl příšerně kostnaté. Z kabátu vyčníval dlouhý, předlouhý krk kostlivce, v jehož kůži viselo hrdlo jako v koženém pytlíku. A ta hlava! Neměla na sobě určitě ani unci masa. Oči ležely hluboko v důlcích a na lebce nerostl jediný vlas. Příšerně vpadlé tváře, ostrá brada, vyčnívající čelisti, prolomený tupý nos s velikými, zvednutými nosními dírkami – opravdu to byla hlava kostlivce, která vzbuzovala hrůzu. Pohled na ni působil i na můj nos – zdálo se mi, že cítím zápach uhlovodíku.

Jeho vyčouhlé hubené nohy vězely v botám podobných pouzdrům, vyřezaných vždy z jednoho kusu koňské kůže. Na nich byly připevněny obrovské ostruhy, jejichž kolečka tvořila mexická stříbrná pesos.

Vedle muže leželo na zemi sedlo s úplným postrojem a o zeď se opírala jedna z těch dlouhých kentuckých pušek, které je už těžké někde vidět, protože musely ustoupit zadovkám. Jeho ostatní výzbroj se skládala z bowiového nože a dvou velkých revolverů, jejichž rukojeti mu vyčnívaly z opasku. Ten kožený opasek byl dutý, tedy jakási široká a plochá kožená trubice, která mohla sloužit i k úschově papírů a peněz. Byl pošíť okrouhlými a jako dlaň velikými ústřížky skalpů, které staroch padlým nepřátelům pravděpodobně sám sebral.

Boardkeeper mi donesl pivo. Když jsem se chtěl napít, nastavil mi *scout* svou sklenici a řekl:

„Počkejte! Ne tak rychle, *boy*! Napřed si ťukneme! Slyšel jsem, že tam u vás ve staré vlasti je to zvykem!“

„Ano, ale jen mezi dobrými známými,“ odvětil jsem a úmyslně váhal vyhovět jeho přání.

„Ale col“ zavřel. „Neupejpejte se! Sedíme tady pohromadě a nemáme zapotřebí, abychom si, třeba jen v myšlenkách, lámali krky! Ťukněte si tedy! Nejsem vyzvědač ani podvodník a můžete to se mnou čtvrt hodiny klidně zkusit.“

To už znělo jinak než předtím. Dotkl jsem se tedy jeho sklenice a řekl:

„Za co vás mám považovat, to vím, *sir*. Jestli jste opravdu Old Death, nemusím se obávat, že jsem ve špatné společnosti.“

„Vy mne znáte? Nemusím tedy o sobě dlouho mluvit. Mluvme o vás! Proč jste vlastně přišel do Států?“

„Ze stejného důvodu, který sem přivádí každého – abych tady našel štěstí.“

„To věřím! Tam ve staré Evropě si lidé myslí, že tady stačí jen otevřít kapsy a už do nich proudí lesklé dolary. Když se to povede jednomu, hned o tom píší všechny noviny, ale o těch tisících, co tady v boji se životem utonou a zmizí beze stopy, nemluví nikdo. Našel jste už své štěstí, nebo jste mu aspoň na stopě?“

„Mohl bych nanejvýš souhlasit s tím druhým.“

„Snažte se tedy, abyste stopu neztratili! Sám nejlíp vím, jak těžké je takovou stopu sledovat a podržet. Snad jste slyšel, že jsem *scout*, který se vyrovná každému *westmanovi*, a přece jsem zatím štěstí hledal marně. Stokrát jsem myslel, že můžu jen natáhnout ruku, ale sotva jsem tak udělal, zmizelo jako zámek v oblacích, který je lidskou smyšlenkou.“

Řekl to nějak smutným hlasem a díval se chvíli upřeně před sebe do prázdna. Když jsem k jeho slovům nic nepoznamenal, vzhlédl a prohodil:

„Nevíte, proč tak mluvím. Vysvětlení je velmi prosté. Vždycky mne zabolí u srdce, když spatřím člověka, a to mladého člověka, o kterém si musím říci, že také zahyne. Moje matka totiž, abyste věděl, pocházela také z druhého břehu – z Evropy, myslím. Než zemřela, připravila mne na život tak, že jsem viděl před sebou ležet štěstí na dosah ruky. Já se ale považoval za chytřejšího a šel jsem špatným směrem. *Master*, buďte moudřejší než já. Zdá se mi, že by se vám mohlo vést zrovna tak jako mně.“

„Opravdu? Proč?“

„Jste až příliš jemný – je z vás cítit mýdlo. Kdyby některý indián uviděl váš pečlivý účes, zemřel by leknutím. Na vašem oděvu není ani skvrnka, ani prášek. To nevěští nic dobrého pro člověka, který chce hledat štěstí na Západě.“

„Nemám v úmyslu hledat je zrovna tam.“

„Tak? Byl byste tak laskav a řekl mi, k jakému stavu nebo zaměstnání patříte?“

„Studoval jsem.“

Chvíli se na mne díval s úsměvem, který na jeho tváři vypadal jako úšklebek kostlivce, pak zavrtěl hlavou a řekl:

„Studoval? Běda! Na tom si tedy zakládáte? Právě lidé vašeho druhu jsou nejméně přizpůsobení k tomu, aby tady našli štěstí. Viděl jsem to často. Máte nějaké zaměstnání?“

„Ano, v New Yorku.“

„Jaké?“

Otázku pronesl s tak zvláštním přízvukem, že jsem mu nemohl neodpovědět. Protože jsem mu ale pravdu říct nesměl, odpověděl jsem vyhýbavě:

„Zaměstnává mne jeden bankéř a tady jsem v jeho zájmu.“

„Bankéř? Hm! To je ovšem vaše životní cesta mnohem urovňnější, než jsem si myslel. Držte si to místo pevně, pane! Nenajde každý studovaný místo u bankéře! A k tomu hned v New Yorku? Věru, požíváte na své mládí značné důvěry! Z New Yorku se na jih vyšle jen takový člověk, na kterého je spolehnutí. Těší mne, že jsem se ve vás mýlil! Je to samozřejmě finanční záležitost, kterou máte vyřídit?“

„Něco takového.“

„Hm!“

A opět mne ostře přeměřil očima, usmál se s úšklebkem jako předtím a pokračoval:

„Tak se mi zdá, že uhodnu pravou příčinu vaší přítomnosti.“

„O tom pochybuji.“

„Nemám nic proti tomu, dám vám ale dobrou radu. Když nechcete, aby se vědělo, že jste sem přišel někoho hledat, dejte si pozor na oči. Všiml jsem si, že jste si všechny hosty v tomhle *salonu* důkladně prohlédl a váš pohled lpí neustále na oknech, aby pozoroval kolemjdoucí. Někoho hledáte. Uhodl jsem?“

„Ano, *master*. Hledám člověka, o kterém nevím, kde bydlí.“

„Obraťte se tedy na hotely!“

„To bylo marné a ani policie mi nedokázala pomoci.“

Úsměv, který měl být přívětivý, přelétl opět jeho tvář. Luskal prsty, tiše se zachechtal a řekl:

„Master, vy jste přece jen greenhorn, pravý a nefalšovaný greenhorn. Nemějte mi to za zlé, ale je to skutečně tak.“

V tom okamžiku jsem už ovšem poznal, že jsem mu řekl příliš mnoho. Potvrdil to, když pokračoval:

„Přicházíte sem v záležitosti, která má něco společného s financemi, tak jste to řekl. Muže, kterého se ta věc týká, hledá policie. Vy sám běháte po všech ulicích a hostincích, abyste ho našel – nesměl bych být Old Death, kdybych nevěděl, koho mám před sebou.“

„No tak koho, *sir*?“

„Detektiva, soukromého detektiva, který má rozluštit případ spíš rodinného než kriminálního rázu!“

Ten muž byl skutečně chytrý. Měl jsem přiznat, že hádal správně? Ne. Proto jsem odpověděl:

„Vašemu důvtipu všechna čest, pane, ale tentokráte jste naleť.“

„To nevěřím!“

„Jistě!“

„*Well!* To je vaše věc, jestli to přiznáte nebo ne. Já vás nemůžu nutit. Ale když nechcete, aby vás prokoukli i jiní, nesmíte se chovat tak nápadně. Jde o finanční záležitost. Případ svěří *greenhornovi* – chtějí tedy jednat šetrně, proto je asi stíhaný dobrý známý, nebo dokonce člen rodiny poškozeného. Něco kriminálního v tom přece ale je, jinak by vám zdejší policie neslíbila svou pomoc. Podle všeho má dotyčný nějakého únosce, který je s ním, a chce ho využívat. Ano, ano, jen se na mne tak neříkejte, *sir!* Divíte se, že jsem si toho tolik domyslel? No, dobrý *scout* si utvoří ze dvou stop dlouhou cestu, odtud až třeba do Kanady, a zřídka se při tom zmýlí.“

„Vaše fantazie je ovšem pořádná, *master*.“

„*Pshaw!* Klidně si zapírejte! Mně to nevadí. Vyznám se tady dobře a byl bych vám možná mohl dobře poradit. Ale když myslíte, že se svou cestou dostanete rychleji k cíli, tak je to od vás sice velmi chválihodné, ale jestli i moudré, o tom bych pochyboval.“

Vstal a vytáhl z kapsy kožený sáček, aby zaplatil svoje pivo. Domníval jsem se, že jsem ho svou nedůvěrou urazil, a řekl jsem, abych ho zase udobřil:

„Jsou záležitosti, do kterých člověk nemůže dát nahlédnout

nikomu, a cizinci už vůbec ne. Neměl jsem v úmyslu vás urazit, pane.“

„Aj, aj!“ přerušil mne a položil na stůl minci. „O urážení se nedá ani mluvit. Já to s vámi myslel dobře, protože jste mi byl tak nějak sympatický.“

„Možná se ještě setkáme.“

„Sotva! Dnes odjíždím do Texasu a pak chci do Mexika. Nemyslím, že by vaše procházka mířila stejným směrem. Proto – *farewell, sir!* A vzpomeňte si příležitostně, že jsem vás nazval greenhornem! Od Old Deatha to můžete klidně vzít, protože tím nechce nikoho urazit. A ještě něco. Žádnému nováčkovi neuškodí, když o sobě smýšlí skromně!“

Nasadil si široké sombrero, které nad ním viselo na zdi, hodil si sedlo a postroj na záda, vzal pušku a šel. Když udělal asi tři kroky, obrátil se rychle, vrátil se ještě jednou a pošeptal mi:

„Nemějte mi to za zlé, *sir!* Já jsem totiž taky studoval! Vzpomínám ještě dnes s potěšením na to, jaký jsem byl tehdy hlupák. *Good bye!*“

Odešel, a už se neohlédl. Díval jsem se za ním, až jeho nápadná postava zmizela v davu. Rád bych se byl na něj zlobil, ale nemohl jsem. Jeho zevnějšek ve mně vzbudil jistý druh soucitu. Jeho slova byla drsná, ale hlas měl vážný a dobrosrdečný. Z jeho slov vyplývalo, že to se mnou myslel opravdu dobře. Zalíbil se mi přes svou ošklivost, ale svěřit se mu se svými záležitostmi by bylo nejen neopatrné, ale i lehkomyšlné, i když jsem mohl předpokládat, že by mi mohl dobře poradit. Slova „greenhorn“ jsem mu nezazlíval – Sam Hawkens mi říkal tím označením tak dlouho, že jsem si na něj dokonale zvyknul. Ostatně nepovažoval jsem za nutné mu říct, že se na Západě už trochu vyznám.

Opřel jsem lokty o stůl, podepřel si hlavu dlaní a díval se zadumaně před sebe. Najednou se otevřely dveře a muž, který vstoupil, nebyl nikdo jiný než – Gibson. Zůstal stát u vchodu a prohlížel si zkoumavě lidi uvnitř. Obrátil jsem se rychle zády ke dveřím, aby mne nezahlédl. Kromě místa, které Old Death právě opustil, bylo všude obsazeno. Gibson si musel sednout ke mně. Už jsem se v duchu představoval, jak se bude tvářit, až mne spat-

„Sotva! Dnes odjždím do Texasu a pak chci do Mexika...”

ří. Ale nepřišel. Zaslechl jsem hluk zavírajících se dveří a obrátil jsem se. Přece mne tedy poznal a utekl. Zahlédl jsem ho, jak vychází na ulici a rychlým krokem mizí pryč.

V okamžiku jsem měl klobouk na hlavě, hodil hostinskému peníze a vyletěl ven.

Běžel napravo ode mne a snažil se ztratit v davu. Když mne spatřil, ještě zrychlil. Pustil jsem se za ním, a když jsem se konečně prodral zástupy lidí, viděl jsem ho, jak mizí v jedné postranní ulici. Doběhl jsem tam právě ve chvíli, kdy zahrnul na jejím konci za roh. Předtím se ale ještě obrátil, smekl posměšně klobouk a zamával jím na mne. To mne rozzuřilo, proto jsem se dal do klusu a nedbal na to, že se mi chodci smějí. Neviděl jsem nikde žádného policistu a požádat o pomoc soukromou osobu bylo zbytečné, nikdo by mi nepomohl.

Když jsem doběhl na konec ulice, octl jsem se na malém prostranství. Po obou stranách stály řady malých domků a naproti jsem spatřil vily se skvostnými zahradami. Lidí tady bylo dost, ale Gibsona jsem neviděl. Zmizel.

Nedaleko stál ve dveřích holírný černochoch. Zdálo se, že tady už stojí dlouho a že si musel prchajícího Gibsona všimnout. Došel jsem k němu, smekl klobouk a zeptal se, jestli neviděl běžet kolem bílého gentlemana. Černochoch se na mne vlídně usmál, vycenil dlouhé žluté zuby a odpověděl:

„Yes, *sir*! Já viděl ho! Běžel rychle, velmi. Tam běžel.“

Při tom ukázal na jednu z malých vil. Poděkoval jsem mu a spěchal k domu. Železná vrata zahrady byla zavřená a zvonil jsem alespoň pět minut, než mi otevřel muž, zase černochoch. Přednesl jsem mu svou prosbu, ale ten chlapík mi před nosem zavřel dveře a řekl:

„Napřed se otázat *massa*. Bez dovolení *massa* já nikam nic neotevřít.“

Nato odešel a já tam stál asi deset minut jako na jehlách.

Konečně se vrátil se zprávou:

„Nesmět otevřít. *Massa* zakázat. Žádný muž dnes nevejit. Dveře stále zavřeny. Vy teď rychle odejít, protože když snad přeskočit ohradu, *massa* použít domácí právo a střílet z revolveru.“

Co teď? Násilím jsem vniknout dovnitř nemohl. Byl jsem si jistý, že v tom případě by mne majitel domu nešetřil, neboť Američan doma nerozumí žertům. Nezbyvalo mi, než odejít na policii.

Když jsem se rozzlobený vracel prostranstvím, přiběhl ke mně nějaký kluk. Držel v ruce lístek.

„Pane, pane!“ volal. „Počkejte chvíli! Máte mi dát za tenhle lístek deset centů.“

„Od koho je?“

„Od gentlemana, který zrovna tam naproti,“ mávl rukou opačným směrem, „vyšel z domu. Ukázal mi vás a napsal tenhle lístek. Deset centů a dostanete ho.“

Dal jsem mu peníze a dostal lístek. Chlapec odběhl. Na pomačkaném papírku vytrženém z poznámkového bloku bylo napsáno:

Vážený pane Dutchmane!

Přišel jste snad do New Orleanu kvůli mně? Tuším, že ano, jinak byste za mnou neutíkal. Pokládal jsem vás sice za blázna, ale za tak hloupého, že byste mne chtěl chytnout, jsem vás přece jen nepovažoval. Vraťte se klidně do New Yorku a pozdravujte ode mne pana Ohlerta. Postaral jsem se o to, aby na mne nezapomněl, a doufám, že i vy si někdy vzpomenete na naše dnešní setkání, které ovšem pro vás nebylo zrovna slavné.

Gibson

Nebudu vykládat, jakou radost jsem cítil, když jsem tu milou epištolu četl. Sbalil jsem lístek, zastrčil ho do kapsy a šel dál. Možná, že mne ten člověk tajně pozoroval, a já mu nechtěl poskytnout radost, že mne uvidí v rozpacích. Při tom jsem se pátravě rozhlížel po náměstí. Gibsona nebylo nikde vidět. Ani černochoch u holírní už nebyl a výrostka jsem také nemohl najít. Určitě mu Gibson přikázal, aby rychle zmizel.

Zatímco jsem vyjednával o vpuštění do vily, měl Gibson dost času, aby docela pohodlně napsal posměšný dopis. Černochoch si ze mne udělal legraci, Gibson se mi vysmál a ten kluk nejspíš také věděl, že mám být ošizený.

Měl jsem mizernou náladu, protože jsem se nechal podvést

a policii jsem se nesměl ani zmínit, že jsem Gibsona potkal, aby se mi i tam nesmáli.

Bez toho, abych ještě jednou vstoupil na volné prostranství, jsem prohledal okolní ulice, ovšem bez nejmenšího výsledku, protože se rozumí samo sebou, že Gibson nebezpečnou čtvrt hned opustil. Mohl jsem předpokládat, že použije první příležitost k tomu, aby zmizel z New Orleansu.

Na tu myšlenku jsem přišel přesto, že jsem byl podle Gibsona hlupák. Šel jsem tedy do přístavu, kde kotvily lodě, které měly ten den odplout. Dva policisté v civilu mi přitom pomáhali, ale zase to k ničemu nebylo. Vztek, že jsem se dal tak hloupě přelstít, mne nenechal v klidu.

Potuloval jsem se po všech možných lokálech, tavernách i ulicích až pozdě do noci. Když jsem se cítil unavený, šel jsem do svého *lodging-house* a lehl jsem si.

Sen mne zavedl do blázince. Stovky pacientů, kteří se pokládali za básníky, mi strkali svoje rukopisy, abych je přečetl. Byly to ale samé tragédie, jejichž hrdinové byli geniální šilenci. Musel jsem číst a číst, protože Gibson stál vedle mne s revolverem a vyhrožoval, že mne zastřelí, když jen na okamžik přestanu. Četl jsem a četl, až se mi řinul z čela pot. Chtěl jsem si ho utřít, vytáhl jsem kapesník, přestal na okamžik číst a Gibson vystřelil...

Rachot výstřelu mne vzbudil – a ta rána nebyla domnělá, nýbrž skutečná. Rozčilením jsem se na posteli převaloval, a jak jsem chtěl Gibsonovi vyrazit revolver z ruky, srazil jsem z nočního stolu lampu. Ráno mi ji započítali – stála osm dolarů.

Probudil jsem se zalitý potem. Vypil jsem svůj čaj a vyjel jsem si k jezeru Pontchartrain, kde jsem se vykoupal a trochu občerstvil. Pak jsem se pustil do pátrání, při kterém jsem zašel zase do pivnice, kde jsem se setkal s Old Deathem.

Neměl jsem ani tušení, že tady opět najdu ztracenou stopu.

V místnosti tou dobou nebylo moc návštěvníků a na volných stolech leželo několik volných časopisů. Vzal jsem do ruky první, který se mi naskytl. Byly to americké noviny *Deutsche Zeitung*, které ještě dodnes vycházejí, i když mezitím jistě, podle amerického zvyku, mnohokrát změnily své redaktory a majitele.

Mechanicky jsem vzal list, rozevřel ho a můj pohled padl na jakési verše. Verše v časopisech čtu buď nakonec nebo vůbec. Nápis se podobal titulku z nějakého krvavého románu a už to mne odrazovalo. Zněl nějak jako „Nehroznější noc.“

Už jsem chtěl obrátit, když můj zrak padl na iniciály, kterými byla báseň podepsaná – W. O. To byla přece začáteční písmena jména William Ohlert! Jeho jméno mi probíhalo tak často hlavou, že není divu, když jsem je uvedl hned do spojení s těmi písmeny.

Ohlert junior se přece pokládal za básníka. Využil snad svůj pobyt v New Orleansu k tomu, aby oblažil zdejší obecnost verši? Možná následovalo uveřejnění proto tak rychle, že si je sám zaplatil? Jestli se moje domněnka potvrdí, mohl bych se přes tu báseň snad dostat na stopu hledaných.

Přečetl jsem tedy ty verše a přiznávám, že mne jejich obsah dojal. Báseň, i když literárně bezcenná, byla přece jen výkřikem mučené duše člověka, co se brání proti temným mocnostem podvědomí, kterým neodvratně propadá. Ano, byl jsem na stopě!

Rychle jsem přemohl svoje pohnutí – musel jsem jednat. Byl jsem přesvědčený, že Ohlert je autor té básně, proto jsem vyhledal adresu časopisu a odebral se hned do jeho redakce.

Administrace i redakce byly ve stejném domě. V první jsem si koupil jeden výtisk novin a pak jsem se dal ohlásit v redakci, kde jsem zjistil, že moje domněnka byla správná.

Jistý William Ohlert minulý den osobně odevzdal rukopis a žádal jeho bezodkladné uveřejnění. Protože se redaktor choval odmítavě, zaplatil muž deset dolarů s podmínkou, že jeho věc bude uveřejněna v dnešním čísle a bude mu zaslán autorský výtisk. Jeho chování bylo velmi slušné, avšak jeho vzhled rozháraný. Autor prý několikrát podotkl, že báseň je napsaná „krví jeho srdce“ – což je pěkná fráze, kterou rádi používají nadaní i nenadaní spisovatelé. Vzhledem k tomu, že chtěl poslat časopis, musel sdělit svou adresu. Tu jsem se také hned dozvěděl.

Bydlel v novější části města v soukromém domě, o kterém bylo známo, že se tam dá bydlet dobře, ale draho.

Vydal jsem se tam, ale předtím jsem důkladně změnil svou

podobu, aby mne nepoznali. Vzal jsem s sebou také dva policisty, kteří na mne měli čekat před domem.

Byl jsem si skoro jistý, že se mi konečně podaří zmocnit se hledaného ničemy a jeho oběti, a v dost dobré náladě jsem zatáhl za zvonek pod mosaznou tabulku s nápisem: *First class boarding establishment for Ladies and Gentlemen*.

Dům i penzion byly majetkem jedné dámy. Vrátný otevřel a já mu řekl, aby mne ohlásil. Navštivenka, kterou jsem mu přitom dal, udávala ovšem cizí jméno. Potom mne vrátný zavedl dovnitř, kde jsem se brzy dočkal paní domu.

Byla to elegantně oblečená, asi padesátiletá dáma. Jak se zdálo, kolovala v jejích žilách trocha černošské krve – dalo se to poznat podle kadeřavých vlasů a zbarvení jejích nehtů. Působila dojmem srdečné ženy a přijala mne velmi zdvořile.

Představil jsem se jako redaktor zábavné části časopisu *Deutsche Zeitung*, ukázal ji číslo listu a oznámil, že musím mluvit s autorem veršů, které se všeobecně tak zalíbily, že redakce cítí povinnost vyplatit zvýšený honorář a objednat u básníka další práce.

Vyslechla mne klidně, pozorně a pak řekla:

„Ten pán tedy u vás dal vytisknout verše? Jsou dobré?“

„Obsahem i formou, jak jsem už řekl. Všem se líbily.“

„To mne velmi zajímá. Ten pán na mne dělal dojem vzdělaného muže, skutečného gentlemana. Bohužel moc nemluvil a s nikým se nestýkal. Jen jedenkrát vyšel z domu, a to jistě jen proto, aby vám odevzdal svůj rukopis.“

„Opravdu? Z krátké rozmluvy s ním jsem usoudil, že tady vyvedl peníze. Musel tedy vycházet častěji.“

„Pak se to snad stalo když jsem tady nebyla, nebo možná vyřídil tu obchodní záležitost jeho tajemník.“

„Mr. Ohlert má tajemníka? O tom nemluvil. Je to tedy jistě zámožný člověk.“

„Zajisté. Dobře platil a jedl co nejlépe. Jeho sekretář, pan Clinton, mu spravoval pokladnu.“

„Ach, Clinton! Jestli se jeho sekretář jmenuje Clinton, tak jsem se s ním sešel v klubu. Je z New Yorku nebo alespoň odtud přišel a je to výtečný společník. Včera jsme se setkali v poledne...“

„To je možné,“ přikývla. „V tu dobu byl někde venku.“

„Padli jsme si tak do oka, že mi věnoval svůj portrét. Svůj jsem neměl u sebe, musel jsem mu ale slíbit, že mu ho při nejbližší příležitosti donesu. Tady ten obrázek je.“ A ukázal jsem jí Gibsonovu podobiznu, kterou jsem nosil stále u sebe.

„Ano, to je on,“ prohlásila, když se na ni podívala. „Bohužel ho ale brzy nespátříte a také od pana Ohlerta sotva dostanete nové básně, protože oba odcestovali.“

Lekl jsem se, ale rychle jsem se vzpamatoval.

„Ach, to je mi strašně líto! Museli se rozhodnout odjet velmi náhle.“

„Ovšem! Je to velmi, velmi dojemná historie. Pan Ohlert o tom sice nemluvil, protože nikdo rád nerozdírá své rány, ale jeho tajemník se mi svěřil. Chápete, že se těším zvláštní důvěře všech svých hostů.“

„To rád věřím. Vaše způsoby a jednání tomu nasvědčují,“ řekl jsem co nejroztomileji.

„Ó, prosím!“ usmála se nemálo potěšena mou neomalenou poklonou. „Ta historie mne opravdu dojala až k slzám, a jsem ráda, že se tomu nešťastnému mladému muži podařilo ještě včas uprchnout.“

„Uprchnout? To zní skoro tak, jako by ho někdo pronásledoval!“

„Je to skutečně tak.“

„Ach! Je to možné dnes, v takové době? Vysoce nadaný, skoro geniální básník, a pronásledovaný! Jako redaktor jsem téměř jeho kolega, musel bych se pana Ohlerta veřejně zastat proti každému útisku. Hořím touhou dozvědět se něco bližšího. Noviny představují moc. Možná bych se ho mohl ujmout článkem v novinách. Jaká škoda, že vám ta zajímavá historka byla svěřena jen pod pečeti tajemství!“

Její tváře zčervanely. Vyndala z kapsy kapesník, aby ho měla při ruce, a řekla:

„Abych řekla pravdu, po odjezdu těch pánů se už necítím být zavázána k mlčení. Víím, že noviny jsou velmoc, a byla bych šťastná, kdybych tomu ubohému člověku dopomohla k jeho právu.“

„Udělám vše, co je v mých silách, ale to bych musel znát podrobnosti jeho případu.“

Přiznávám, že jsem se musel přemáhat, abych utlumil svoje rozčilení, ale podařilo se mi to.

„Podrobnosti budete znát, protože srdce mi říká, abych vám všechno prozradila. Jde totiž o lásku právě tak věrnou jako nešťastnou.“

„To jsem si myslel! Ano, nešťastná láska je největším, nejbolestnějším a nejmocnějším žalem všech ušlechtilých srdcí.“

„Ani nevíte, jak jste mi po těch slovech sympatický, *sir*! Pocítil jste i vy takovou bolest?“

„Ještě ne!“

„To jste šťastný člověk. Já jsem jí zažila víc než dost! Má matka byla mulatka. Zasnoubila jsem se se synem francouzského plantážníka, který byl kreol – nu, vždyť víte, co si o sobě myslí tihle lidé. Naše štěstí však bylo zničeno, protože otec mého snoubence nechtěl přijmout do své rodiny žádnou barevnou ženu. Jako bych jí byla! A jak bych dnes nesympatizovala s ubohým básníkem, který je nešťastný ze stejného důvodu!“

„On miluje míšenku?“

„Ano, mulatku! Otec mu tu lásku zakázal a vylákal chytře revers, ve kterém se ta dáma vzdává štěstí být sňatkem spojena s Williamem Ohlertem.“

„To je ale krutý otec!“ zvolal jsem rozhořčeně, což mi vyneslo vděčný pohled.

To, co jí Gibson napovídal, vzala si ta ubohá žena příliš k srdci. Zajisté mu hovorná lady vyprávěla o své nešťastné lásce a on podobnou báchorkou vzbudil její soucit. Omluvil tím zároveň rychlost odjezdu. Zjištění, že si teď říká Clinton, bylo pro mne ovšem velmi důležité.

„Ano, pravý krkavčí otec!“ přizvukovala. „William Ohlert jí ale zachoval věrnost a uprchl s ní až sem, kde ji ubytoval v penzionu.“

„Ano, ale nechápu, proč pan Ohlert teď New Orleans opustil.“

„Protože sem přišel jeho pronásledovatel.“

„Otec ho dal pronásledovat?“

„Ano, nějakým detektivem. Ó, ti detektivové! Jak je nenávídím! Ten bídný detektiv je šťve se zatykačem v ruce od města k městu. Má se Williama zmocnit a přivést ho zpátky do New Yorku.“

Musel jsem se v duchu smát jejímu rozhorlení vůči muži, se kterým právě teď tak důvěrně mluvila.

„Popsal vám tajemník toho detektiva?“ zeptal jsem se, abych se o sobě dozvěděl něco bližšího.

„Velmi důkladně, protože se dá předpokládat, že ten surovec objeví Williamův byt a že sem přijde. Ale já ho přivítám! Už jsem si promyslela každé slovo, které mu řeknu. Kam odešel William, to se ode mne nedoví. Pošlu ho právě opačným směrem.“

Teď toho bidáka popsala a udala i jeho – totiž moje – jméno. Popis byl velmi dobrý, i když mi zrovna nelichotil.

„Čekám ho každou chvíli,“ mluvila dál. „Když vás ohlásili, myslila jsem, že je to už on. Naštěstí jsem se mylila. Vy nejste ten nepřítel milujících, ten lupič nejsladšího štěstí, vyvrhel společnosti, propast bezpráví a zrady. Podle vašeho upřímného pohledu se dá poznat, že ve svém časopise vydáte článek, ve kterém zničíte toho detektiva a vezmete do ochrany pronásledovaně!“

„Jestli to mám udělat, což bych ovšem rád, tak musím nutně vědět, kde teď William Ohlert je. Musím mu napsat. Doufám, že vám řekl, kam odjíždí!“

„Kam jel, to samozřejmě vím. Nemůžu ale zaručit, že tam ještě bude, až váš dopis dojde. Toho bidáka detektiva bych poslala na severozápad. Vám ale prozradím, že se odebral na jih, do Texasu. Chtěl jít do Mexika a přistát ve Veracruz, ale nenašel loď, která by hned vyplouvala. Nebezpečí ho nutilo k největšímu spěchu, a proto odplul na lodi *Delfín* do Quintany.“

„Víte to jistě?“

„Docela jistě. Musel spěchat. Byl právě ještě čas dopravit zavazadla na palubu. Tam mluvil s kapitánem a zjistil, že *Delfín* skutečně pluje až do Quintany, předtím ale přistane ještě v Galvestonu. A tím parníkem master Ohlert skutečně odplul, protože můj vrátný, který nesl zavazadla, ho viděl, když loď odjížděla.“

„A jeho tajemník a miss tam odjeli také?“

„Ovšem. Vrátný ale tu dámu neviděl, protože se odebrala do kajuty. On se ovšem po ní vůbec neptal, neboť moji sluhové jsou vždy velice diskretní. Rozumí se ale samo sebou, že tady William svou nevěstu nenechal a nevydal ji v nebezpečí, aby bude uchválena tím zuřivcem. Já se vlastně na jeho příchod těším. Bude to zajímavá scéna. Napřed se pokusím pohnout jeho srdce a pak, když se mi to nepodaří, spustím na něj takovou bouřku, že se bude svíjet pod tíhou mého opovržení.“

Ta dobrá žena byla skutečně rozrušená. Bylo vidět, že si tu záležitost vzala až příliš k srdci. Teď vstala ze židle a zahrozila malýma, baculatýma rukama ke dveřím:

„Ano, přijď, jen přijď, ty ďábelský policajto! Můj pohled tě probodne, moje slova tě zdrtil!“

Věděl jsem už dost a mohl jsem odejít. Jiný by to udělal a nechal ji dál v klamu. Já ale považoval za svou povinnost všechno jí vysvětlit. Nechtěl jsem, aby darebáka pokládala za poctivce. Svou upřímností jsem si už nemohl uškodit. Řekl jsem tedy:

„Nemyslím, že někdy budete mít možnost s ním jednat.“

„Proč?“

„Protože on zařídí všechno úplně jinak, než si myslíte. Také se vám nepovede poslat ho na severozápad. Naopak pojedje přímo do Quintany, aby se zmocnil Williama a jeho takzvaného tajemníka.“

„Vždyť neví, kam odjeli.“

„Víte to, protože jste mu to sama prozradila.“

„Já? To není možné! To bych přece musela vědět! Kdy se to stalo?“

„Právě teď.“

„Pane, já to nechápu!“ vykřikla udiveně, ale už začala tušit něco hrozného.

„Pomůžu vám, jenom mi dovolte malou změnu podoby,“ řekl jsem a přitom jsem si sundal tmavou paruku.

Polekaně odskočila.

„Proboha!“ vykřikla. „Vy nejste redaktor, ale ten detektiv! Vy jste mne oklamal!“

...a přitom jsem si sundal tmavou paruku.

„Musel jsem to udělat, protože jste mě sama chtěla obelhat. Ta povídačka o mulatce je lež. Tropili si s vámi a s vaším dobrým srdcem žerty. Clinton není Williamův tajemník. Jmenuje se Gibson a je to velmi nebezpečný podvodník, kterého musím zneškodnit.“

Žena klesla bezmocně do lenošky a nevěřicně mi odporovala:

„Ne, ne! To není možné! Ten milý, přívětivý, uhlazený muž nemůže být podvodník. Nevěřím vám.“

„Uvěříte, až mě vyslechnete. Dovolte, abych vám všechno řekl.“

Vyprávěl jsem jí celý příběh podle pravdy a tím jsem ponenáhlu způsobil, že se její sympatie pro „milého, přívětivého, uhlazeného“ tajemníka proměnily v silnou zlost. Poznala, že ji oklamal, a nakonec i souhlasila s mým přestrojením.

„Kdybyste to neudělal,“ řekla, „nedozvěděl byste se pravdu a odplul byste do Nebrasky nebo Dakoty. Jednání toho Gibsona nebo Clintona zaslouží nejpřísnější trest. Jsem ráda, že se za ním hned vydáte a prosím vás, abyste mi z Quintany napsal, jestli se vám ho podařilo chytit. Až s ním pojedete do New Yorku, musíte se u mne zastavit, abych mu mohla říci, jak jím opovrhují.“

„To asi nebude možné. Není tak snadné zmocnit se v Texasu člověka a dopravit ho do New Yorku. Byl bych spokojený, kdyby se mi podařilo vysvobodit Williama Ohlerta a zachránit část peněz, které oba cestou vyzvedli. Prozatím by mne nadmíru těšilo, kdybych od vás slyšel, že už detektivy nepovažujete za barbary, co nemají kousek citu v těle. Bolelo by mne, kdybyste pořád neuznávala povolání, které je stejně dobré jako každé jiné.“

Odpověď byla omluva a ujištění, že svoje mínění změnila.

Srdečně jsme se spolu rozloučili a já oběma dole čekajícím policistům oznámil, že záležitost je pro ně vyřízená, a dal jsem jim spropitné.

Pak jsem se samozřejmě musel snažit, abych se co nejrychleji dostal do Quintany. Hledal jsem tedy loď, která tam pluje. Situace nebyla dobrá. Připravený k odplutí byl jen parník do Tampica, ale přímé spojení nebylo. Konečně jsem našel rychlou plachetní loď s nákladem do Galvestonu, která měla zvednout kotvy po poledni. Na té jsem mohl odplout. Doufal jsem, že v Galvestonu

najdu rychlou dopravu do Quintany. Vyřídil jsem všechny svoje záležitosti a odebral se na palubu. Bohužel moje naděje, že v Galvestonu naleznu loď do Quintany, se nesplnila. Našel jsem jen příležitost odplout až do Matagordy při ústí východního Colorada. Ujišťovali mne ale, že nebude těžké dostat se odtud rychle zpátky do Quintany. Nezbývalo mi nic jiného, než se k takové zajižďce odhodlat, a jak ukáže budoucnost, nemusel jsem toho litovat.

Kapitola druhá

V Matagordě

V TÉ DOBĚ BYLA POZORNOST washingtonské vlády zaostřena na jih k Mexiku, které se stále zmítalo v krvavých zmatcích boje republiky s císařstvím.

Benito Juarez byl prezident Mexické republiky, kterého Spojené státy uznaly, a Unie nechtěla dopustit, aby podlehl Habsburkovi Maxmiliánovi. Považovala císaře za uzurpátora a začala naléhat na Napoleona III., kterého nakonec přiměla k tomu, aby svoje vojsko z Mexika odvolal.

Texas se při vypuknutí občanské války rozhodl pro oddělení a postavil se po bok jižanských otrokářských států. Porážka Jihu ale nepřinesla rychlé uklidnění obyvatel. Zůstalo stále ještě roztrpčení proti Severu a smýšlení lidu pro jeho politiku bylo nepřátelské. U texaských obyvatel vlastně převládalo republikánské smýšlení. Vyslovili se pro Juareze, indiánského hrdinu, který se nebál zahájit boj proti Napoleonovi a potomkovi mocného rodu Habsburků. Protože ale Juareze podporovala také vláda ve Washingtonu, obrátili se někteří Texasané proti němu. Tak byli obyvatelé Texasu rozděleni na dvě zhruba stejně velké skupiny. Jedni se vyslovili veřejně pro Juareze, druhí se postavili proti němu, ne z přesvědčení, ale z pouhé nenávisti k severním státům. Pro to všechno nebylo cestování Texasem snadné. Veškerá opatrnost skrýt své smýšlení byla marná – přímé prohlášení pro jednu nebo druhou stranu bylo z každého přímo vynucováno.

Němci usedlí v Texasu nebyli jednotní. Národnostně sympatizovali samozřejmě s Maxmiliánem, ale jejich vlasteneckému citu zase vadilo, že přišel do Mexika jako Napoleonův chráněnc. Nadýchali se už dost republikánského vzduchu, aby uznali, že vpád Francouzů do Montezumovy země je nespravedlivý a že sleduje jen ten cíl, aby se obnovením francouzské moci v Americe odvrátil

zrak Francouzů od vlastních, domácích problémů. Z toho důvodu mlčeli a nepouštěli se do politických demonstrací, a to tím spíše, že za války secesionistů se severními státy se postavili proti otrokářským statkářům.

Taková byla situace v době, kdy se před námi objevila plochá dlouhá pobřežní kosa, oddělující matagordskou zátoku od Mexického zálivu. Pluli jsme průlivem Paso Caballo, museli jsme ale spustit kotvu, protože zátoka byla tak mělká, že se větší lodi ocitly v nebezpečí, že uvážnou na suchu. Za kosou kotvila menší plavidla, před ní v moři několik velkých trojstěžníků a jeden parník.

Dal jsem se člunem hned dopravit do Matagordy, abych zjistil, jestli se mi nenaskytne příležitost dostat se do Quintany. Bohužel jsem uslyšel, že tam až za dva dny odpluje škuner. Tím získal Gibson čtyři dny náskoku, což mne téměř rozzuřilo. Jediná útěcha, která mi zbyla, bylo to, že jsem udělal všechno, co jsem mohl.

Protože jsem musel trpělivě čekat, našel jsem si hostinec a dal tam z lodi dopravit zavazadla.

Matagorda byla tehdy ovšem menší než dnes. Leží ve východní části zátoky a je to mnohem méně důležitý přístav než Galveston. Jako všude v Texasu tvoří i tady pobřežní pásma nezdravá nížina, která sice není úplně bahnitá, přece však velmi vlhká. Docela snadno se tady dá chytnout zimnice, a proto jsem nebyl příliš rád, že mám zůstat tak dlouho.

Můj „hotel“ se podobal evropskému hostinci třetího řádu. Pokoj vypadal jako kajuta a postel byla tak krátká, že jsem musel při spaní vystrčit hlavu nebo nohy z lůžka. Jakmile jsem si zařídil svoje věci, chtěl jsem si prohlédnout město. Jak jsem vycházel z pokoje, musel jsem projít kolem jiných otevřených dveří. Viděl jsem, že vedou do místnosti zařízené podobně, jako byla ta moje. U zdi leželo sedlo a nad ním visela na zdi uzda. V rohu u okna se o zeď opírala dlouhá kentucká puška. Bezděky jsem si vzpomněl na Old Deatha, ty věci ale mohly patřit i někomu jinému.

Vyšel jsem z domu a kráčet zvolna ulicí. Když jsem chtěl zahnout za roh, vrazil do mne muž, který mne neviděl přicházet.

„*Good heavens!*“ vykřikl na mne. „Dejte pozor, *sir*, a nelítejte kolem rohů jako zběsilý!“

„Když považujete mou hlemýžďi chůzi za létání, pak je ústřice mississippijský parník,“ odpověděl jsem se smíchem.

Podíval se na mne a zavolal:

„Hrome! Vždyť to je ten evropský *greenfish*, co nechtěl přiznat, že je detektiv! Co hledáte v Texasu a navíc v Matagordě, pane?“

„Vás ne, *master* Death!“

„To věřím! Zdá se, že patříte k těm lidem, kteří nikdy nenajdou, co hledají, zato ale vrážejí do lidí, se kterými nemají co dělat. Máte hlad a žízeň? Pojdte, zakotvíme někde, kde je dobré pivo. Ten váš plzeňský ležák se roztahuje po světě ještě víc než vaše kultura. I v tomhle bídném hnízdě se už čepuje, a myslím, že pivo je asi to nejlepší, co tady můžete dostat. Jste už někde ubytovaný?“

„Ano, v hotelu *U strýčka Sama*.“

„Dobře! I já jsem tam rozložil svůj *vigvam*.“

„Snad v pokoji v prvním poschodí, ve kterém jsem viděl jezdecký postroj a pušku?“

„Ano. Musím se přiznat, že ten postroj tahám pořád s sebou. Oblíbil jsem si ho. Koně můžu dostat všude, ale dobré sedlo ne. Teď ale už pojdte, *sir*! Právě jsem byl v krčmě, kde je dneska v tom červnovém vedru studené pivo právě dobrodiní. Jsem ochotný vypít ještě jedno, a když bude třeba, i víc!“

Zavedl mne do hospůdky, kde se prodávalo lahvové pivo, mimochodem za nehoráznou cenu. Byli jsme jediní hosté. Nabídl jsem mu doutník, ale odmítl. Zato vyndal z kapsy žvýkáci tabák a uřízl z něho kus, který by stačil pro pět námořníků. Vrazil ho do úst, láskyplně nacpal za dásně a pak řekl:

„Tak, už jsem vám k službám. Jsem zvědavý, jestli se dozvím, jaký vítr vás tak rychle za mnou zavál. Příznivý?“

„Vůbec ne, úplně špatný.“

„Takže jste sem nechtěl?“

„Ne, mířím do Quintany. Protože tam žádná loď neplula, musel jsem až do Matagordy v naději, že tady spíš najdu plavidlo do Quintany. Bohužel tady musím čekat dva dny.“

„Snášejte to trpělivě, *master*, a těšte se sladkým vědomím, že jste smolař.“

„Taky útěcha! Myslíte, že vám za ni pošlu děkovný dopis?“

„Ne,“ smál se Old Death. „Svoje rady udílím zásadně zdarma. Ostatně jsem na tom stejně jako vy. Sedím tady taky tak zbytečně, protože jsem příliš váhal. Chtěl jsem nahoru do Austinu a pak dál, trochu za Rio Grande del Norte. Roční doba je příznivá. Pršelo, a proto má Colorado dost vody, aby zaneslo parník do Austinu. Řeka je totiž jinak celý rok skoro vyschlá.“

„Slyšel jsem, že plavbě zabraňuje hráz.“

„To není vlastně hráz, ale silný nános dřeva, který asi osm mil odtud rozdělil řeku do několika ramen. Za tím je otevřená, klidná voda až po Austin. Protože se přehražením plavba přerušuje, je vhodné jít odtud až k němu pěšky, a teprve za ním vstoupit na palubu. To jsem chtěl udělat, ale vaše plzeňské pivo mně učarovalo. Pil jsem, pil a zdržel se v Matagordě příliš dlouho, a když jsem dorazil k přehradě, pískal už parník na rozloučenou. Musel jsem tedy svoje sedlo zase zanést zpátky a teď mi nezbývá nic jiného, než v klidu čekat až do rána, kdy odpluje příští loď.“

„Jsme na tom teda stejně, a vy se můžete utěšovat tak, jak jste mi před chvílí radil. Jste taky smolař.“

„Počkat, to tedy ne! Já nikoho nehoním a je mi jedno, jestli dorazím do Austinu dnes, nebo příští týden. Ale k zlosti je to přece, protože se mi jeden hloupý greenhorn z paluby smál. Předběhl mne a hvízdal na mne z paluby, když jsem se vracel se sedlem od břehu. Jestli se mi ten chlap ještě někdy dostane do rukou, tak ho pohladím docela jinak než na palubě našeho parníku.“

„Vy jste se pral, *sir*?“

„Pral? Co tím chcete říct? Old Death se nikdy nepere! Ale na *Delfínu*, parníku, se kterým jsem přijel do Matagordy, byl chlap, co se pořád vysmíval mojí postavě. Ptal jsem se ho, co ho tak rozesmálo, a když mi odpověděl, že moje kostra, dostal tak velkolepý pohlavek, že si hned sednul na zem. Chtěl na mne s revolverem, ale připletl se k tomu kapitán a přikázal mu, aby se klidil, dostal prý jen to, o co si říkal, protože mne urazil. A tenhle darebák si mi smál, když jsem přišel pozdě. Škoda toho společníka, se kterým cestoval! Vypadal jako slušný člověk, jenže byl pořád smutný a díval se jako bez smyslů.“

„Bez smyslů?“ zeptal jsem se. „Slyšel jste snad jeho jméno?“

„Kapitán mu říkal *master* Ohlert.“

Bylo mi, jako by mne někdo praštil. Rychle jsem se ptal dál:

„A jeho průvodce?“

„Ten se jmenoval Clinton, jak se mi zdá.“

„To snad není možné!“ vykřikl jsem a vyskočil ze židle. „Ti dva tedy s vámi byli na palubě?“

Udiveně se na mne podíval a zeptal se:

„Máte v hlavě červa, pane? Vždyť lítáte jako prskavka! Co je vám do těch chlapů?“

„Hodně! Ty zrovna hledám!“

Opět se mu po tváři mihl potutelný úšklebek, který jsem u něj už jednou zpozoroval.

„Výborně, výborně!“ přikyvoval. „Konečně tedy přiznáváte, že hledáte dva muže? A právě ty dva? Hm! Jste skutečně greenhorn, pane! Sám jste se připravil o krásnou kořist!“

„Proč?“

„Protože jste ke mně nebyl v New Orleansu upřímný!“

„Nesměl jsem, *sir*“, odpověděl jsem.

„Člověk smí všechno, co vede k cíli, když to zrovna není proti dobrým mravům a zákonu. Kdybyste se mi byl se svou záležitostí svěřil, byli by ti chlapi teď ve vašich rukou. Já bych je byl poznal a zavolał bych vás, nebo bych vás dal zavolať. Nemám pravdu?“

„Kdo mohl tušit, že se s nimi setkáte? Ostatně oni nechtěli do Matagordy, ale do Quintany.“

„To jen řekli! Ale ani tam nevystoupili na břeh. Jestli chcete napravit, co se napravit dá, vyprávějte mi tu vaši historku. Možná, že vám můžu pomoci při lovu těch dvou chlapíků.“

Ten muž to se mnou myslel upřímně. Nechtěl mne urazit, ale stejně jsem se zastyděl. Před několika dny jsem mu odmítl vysvětlení, a dnes mne okolnosti donutily mluvit. Samolibost mi našeptávala, abych mlčel, rozum ale zvítězil.

Vytáhl jsem obě podobizny, dal mu je a řekl:

„Než vám to povím, prohlédněte si ty obrázky. Jsou to lidi, které máte na mysli?“

„Ano, to jsou oni!“ přisvědčil, když se na podobizny podíval. „Omyl je vyloučený.“

Pak jsem mu všechno po pravdě vypravoval. Naslouchal pozorně, a když jsem skončil, zavrtěl hlavou a řekl rozvázně:

„Co jsem od vás slyšel, je jasné. Jen jedno nechápu. Je William Ohlert opravdu blázen?“

„Ne tak docela. Duševním nemocím sice nerozumím, ale tady bych soudil na nějakou monomanií, protože jinak je Ohlert úplně při smyslech.“

„Hm. Tím nepochopitelnější je, že na něj má Gibson tak neomezený vliv. Zdá se, že Ohlert toho člověka ve všem poslouchá. Asi chytrák spekuluje na slabost nemocného a zneužívá ji ke svým účelům. Nu, doufám, že ho dostaneme do rukou.“

„Jste tedy přesvědčený, že jsou na cestě do Austinu? Nebo mají v úmyslu cestou vystoupit?“

„Ohlert řekl, že nevystoupí dřív než v Austinu.“

„Tomu bych se divil. On přece neřekne, kam má namířeno.“

„Proč ne. Ohlert možná ani neví, že je pronásledovaný a že je na scestí. Snad žije v domněnách, že jedná zcela správně, žije jen svými utkvělými myšlenkami, a ostatní je věcí Gibsona. Je choromyslný a neviděl v tom nic divného, když udal Austin za cíl své cesty. A kapitán to zase řekl mně. Co chcete dělat?“

„Co jiného než rychle za nimi.“

„Až do zítřka musíte čekat, protože teď neodpluje žádná loď.“

„A kdy dorazíme do Austinu?“

„Při současném stavu řeky až pozítří.“

„To je nekonečná doba!“

„Musíte si uvědomit, že oni se zdrží také. Nedá se zabránit tomu, aby loď co chvíli nezůstala vězet na dně, a pak trvá vzdychky dlouho, než se zase vyprostí.“

„Kdybychom jen věděli, co má Gibson v úmyslu a kam chce Ohlerta zavléknout!“

„To je ovšem hádanka. Nějaký plán jistě má. Peníze, které dosud vyzvedl, stačily už k tomu, aby z něho udělaly zámožného člověka. Potřebuje si je jen vzít a Ohlerta opustit. Protože to neudělal, je jasné, že chce vydírat ještě dál. Mne ta věc dost zajímá a protože aspoň zatím pluji stejnou cestou, jsem vám k službám. Jestli mne potřebujete, tady mne máte.“

„To rád přijímám, pane. Mám k vám opravdu velkou důvěru a myslím, že mi vaše pomoc bude jen k užítku.“

Potrásali jsme si rukama a vyprázdnili svoje sklenky. Kéž bych se mu svěřil už v New Orleansu!

Když před nás postavili nově naplněné sklenice, dolehl k nám z venku obrovský hluk. Křičící lidské hlasy a štěkot psů se blížily ke krčmě. Dveře se prudce rozevřely a dovnitř vešlo šest mužů. Bylo vidět, že už jsou napůl opilí. Jejich divoké postavy a tváře, jižní lehký oděv a nádherné zbraně byly nápadné na první pohled. Každý z nich měl pušku, nůž, revolver nebo bambitku, kromě toho měli všichni těžké biče a každý vedl na provaze psa. Byla to statná zvířata toho plemene, co se na Jihu užívalo k chytání uprchlých otroků.

Chlapi si nás drze prohlíželi a pak se bez pozdravu přihnali s hlukem k židlím, dopadli na ně až zapraskaly, položili nohy na stůl a bubnovali na něm podpatky. Podle jejich názoru tím hostinského slušně žádali, aby se obtěžoval k nim zajít.

„Človče, máš pivo?“ rozkřikl se jeden z nich. „Plzeňské pivo?“ Vyděšený hostinský přisvědčil.

„Sem s ním, chceme pít. A co ty, šenkýři, nejsi snad prokletý abolitionista a chtěl bys zrušit otroctví?“

„Ne.“

„To je tvoje štěstí! Plzeňské pijeme rádi, ale *duchtmani* ať se smaží v pekle. Ti abolitionisté pomáhali Severu a můžou taky za to, že my jsme byli propuštěni z práce!“

Hostinský rychle odběhl, aby vzácné hosty obsloužil.

Já jsem se bezděky ohlédl, abych si prohlédl mluvčího. Jsem si jistý, že můj pohled nebyl urážlivý, ale on neměl chuť se dát prohlížet, nebo spíše chtěl začít hádku. Proto se na mne obořil:

„Co na mne zíráš, hlupáku? Myslíš snad, že jsem nemluvil pravdu?“

Beze slova jsem se obrátil.

„Dávejte si pozor!“ zašeptal Old Death. „Jsou to rowdiové nejhoršího druhu. Asi propuštění dozorcí otroků, jejichž páni zrušením otroctví přišli na mizinu. Teď se sešli, aby páchali neplechy. Bude lépe, když si jich nebudeme všimat. Vypijeme a půjdeme.“

Ten šepot se muži asi nelíbil, protože se na nás osopil:

„Co to tam projednáváš za tajnosti, kostlivče? Jestli mluvíš o nás, tak pěkně nahlas, nebo ti otevřeme ústa!“

Old Death zvedl sklenici a bez odpovědi se napil. Chlapi dostali svoje pivo a ochutnávali ho. Bylo to slušné pivo, ale hosté už byli v náladě a vylili obsah sklenic na zem. Ten, co na mne mluvil předtím, držel plnou sklenici ještě v ruce a volal:

„Na zem ne! Tamhle sedí dva, kterým ty splašky chutnají. Ať si je vezmou!“

Přitom se rozmáchl a vylil pivo na nás. Old Death, kterého jen postríkal, si přejel klidně mokrou tvář rukávem, já ale nemohl tu urážku snést tak klidně. Můj klobouk, límec i kabát, všechno bylo mokré, protože mne zasáhl hlavní proud spršky.

Obrátil jsem se a řekl:

„Pane, podruhé to už nedělejte. Bavte se se svými kamarády jak chcete, proti tomu nic nemám, ale nás nechejte na pokoji.“

„Tak? Copak byste udělal, kdybych dostal chuť vykoupat vás ještě jednou?“

„To byste poznal.“

„Poznal bych to? Nu, musíme hned zkusit, co se ukáže. Hospodo, nové sklenice!“

Ostatní se smáli a pochvalně na svého kamaráda řvali. Bylo zřejmé, že chlap bude svou drzost opakovat.

„Proboha, *sír*, nic si s nimi nezačínajte!“ varoval mne Old Death.

„Bojíte se?“ zeptal jsem se.

„Ani nápad! Ale všichni mají po ruce zbraně a proti zákeřné kulce nezmuže nic ani nejstatečnější člověk. A také pozor na jejich psy!“

Aby mne nemohli opět zasáhnout odzadu, změnil jsem místo a sedl si tak, že jsem byl k rowdiům obrácený pravou stranou.

„Haha! On se posadil k ruce!“ zasmál se jejich mluvčí. „Chce se bránit, jakmile se ale jen hne, pustím na něj Pluta.“

Rowdiové uvázali psy k nohám stolu. Teď chlap jednoho odvázal a držel ho za provaz u sebe. Hostinský pivo zatím nedonesl, pořád byl ještě čas položit na stůl peníze a odejít, ale nevěřil jsem, že by nás ta banda nechala v klidu odejít. Taký se mi před nimi

nechtělo utíkat. Takoví chvastouni jsou obyčejně největší zbabělci. Sáhnuł jsem do kapsy a připravil si revolver k výstřelu.

V boji muže proti muži jsem si byl jistý, ale nebylo jasné, jestli se mi podaří zvládnout i psy. Avšak měl jsem už v ruce zvířata vycvičená na lidi, a jednoho daviče jsem se nemusel obávat.

Hostinský přišel, postavil sklenice na stůl a řekl prosebně k rozdivočelým hostům:

„Gentlemen, vaše návštěva je mi velmi milá, ale prosím vás, abyste ty dva muže nechali na pokoji. Jsou to také moji hosté.“

„Lotře!“ zařval jeden z nich. „Chceš nás vychovávat? Počkej, my tě také ochladíme!“

A obsah dvou nebo tří sklenic na něj vyřil tak rychle, že nešťastník považoval za nejrozumnější zmizet rychle z místnosti.

„A teď tenhle tluchuba!“ vykřikl můj protivník. „Ten taky dostane svoje!“

Držel psa levou rukou a pravou na mne vyřil obsah sklenice.

Já ale vyskočil ze židle a uhnul, takže mne pivo minulo. Pak jsem zvedl pěst, abych na chlapa skočil a potrestal ho. On mne ale předešel.

„Pluto, na něj!“ zařval a pustil psa.

Měl jsem jen tolik času, abych skočil ke zdi, a už to mohutné zvíře udělalo vpravdě tygří skok směrem ke mně. Pes byl asi pět kroků daleko. Přelétl tu vzdálenost jediným skokem. Přitom ji měl tak vyměřenou, že by mne, kdybych tam zůstal stát, zuby uchopil přímo za hrdlo. Ale právě když chtěl chňapnout jsem uhnul stranou a pes narazil čenichem do zdi. Skok byl tak prudký, že zvíře náraz téměř omráčil a pes se svalil na zem. Bleskurychle jsem ho popadl za zadní nohy, roztočil jeho tělo a mrštil jím do zdi tak prudce, že mu praskla lebka.

Nastala děsná vřava. Psi vyli a trhali sebou, až se chvěly stoly. Muži kleli a majitel usmrceného psa se na mne chtěl vrhnout. V tu chvíli Old Death vstal s namířenými revolvry a zavelel:

„Stát! Teď už je toho právě dost, *boys*. Udělejte ještě krok nebo sáhněte po zbrani a budu střílet. Vy jste se v nás spletli. Jsem stopař Old Death. Doufám, že jste o mně už slyšeli. A tenhle pán,

Bleskurychle jsem ho popadl za zadní nohy...

můj přítel, se vás bojí zrovna tak málo jako já. Sedněte si a v klidu si vypijte svoje pivo! Nechte tu ruku tam, kde je, nebo vážně střelím!“

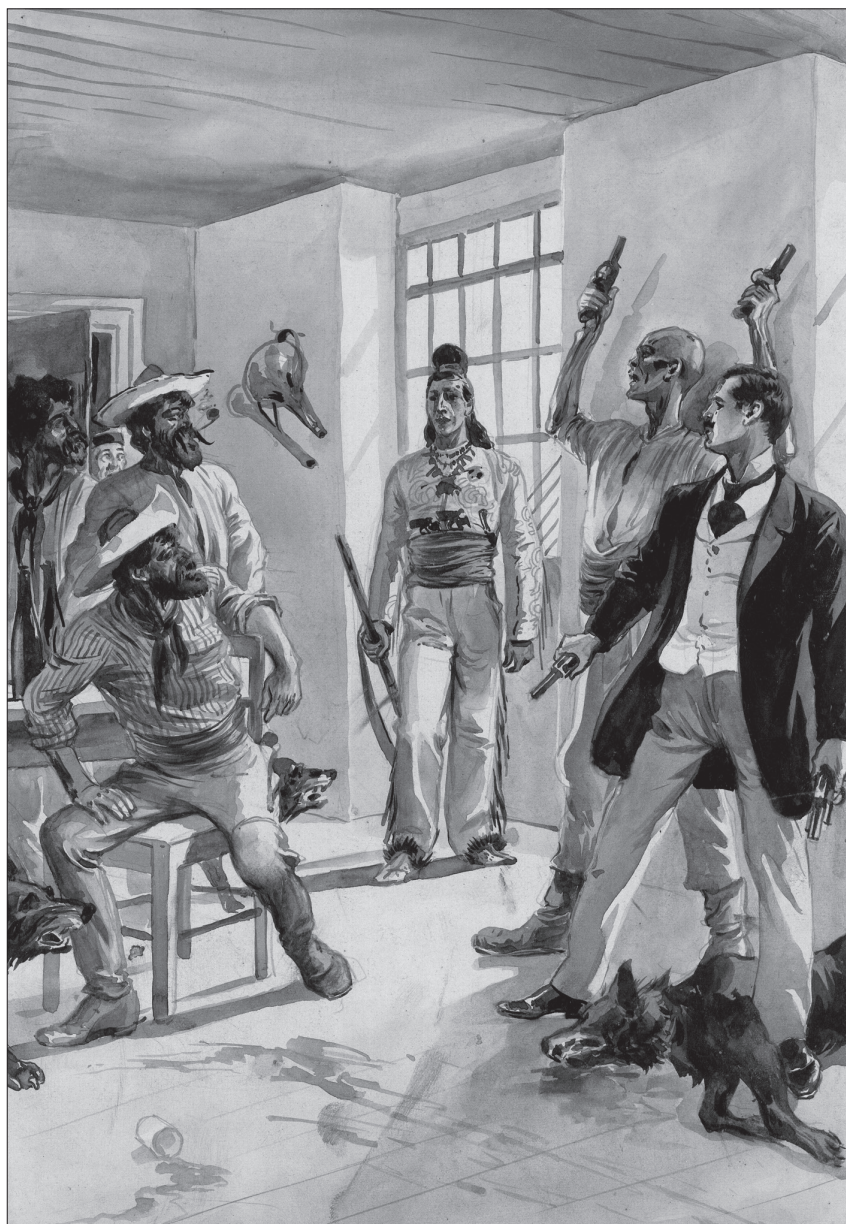
Poslední slova platila jednomu z mužů, který se pokoušel nenápadně sáhnout po pistoli. I já jsem vytáhl zbraň. My dva jsme měli dohromady osmnáct ran. Než by některý z těch chlapů dostal revolver do ruky, byl by mrtvý.

Starý stopař se úplně změnil. Jeho jindy sehnutá postava se napřímila, oči se mu leskly a na jeho tváři se usadil odhodlaný výraz, který nedovolil odporovat. Bylo zábavné pozorovat, jak ti předtím tak drzí lidé rychle zkrotli. Mručeli sice nesrozumitelné poznámky, ale posadili se a majitel zabitého psa se ani neodvážil dojit ke svému zvířeti, protože by se při tom musel přiblížit k našemu stolu.

Oba jsme tak ještě stáli a výhruzně třímali v rukou revolvery, když náhle vstoupil nový host – indián.

Měl na sobě bílou, červeným vyšíváním ozdobenou loveckou košili. Legginy ze stejné látky byly doplněné trásněmi z koňských žíní. Indiánův oblek byl neobyčejně čistý – na košili a na kalhotách se nenašla jediná skvrnka. Mužovi malé nohy vězely v mokasínech vyšíváných perlami a ozdobených ostny dikobraza. Na krku mu visela dýmka a trojitý řetěz z drápů šedého medvěda, které rudoch této nejobávanější šelmě Skalistých hor sám vzal. Opásán byl širokým opaskem, utvořeným z cenné saltillské pokrývky. Z něho vyčnívaly rukojeti nože a dvou revolverů. V pravici držel muž dvouhlavňovou pušku, jejíž pažba byly pobité stříbrnými hřeby. Jedinou ozdobou jeho hlavy byly dlouhé, husté, modročerné vlasy, upravené do vysokého, přilbě podobného účesu a propletené kůží chřestýše. Účes nedoplňovalo žádné orlí pero ani jiný odznak, a přece bylo na první pohled jasné, že ten mladý muž je náčelník a slavný muž. Tahy jeho vážné, mužně krásné tváře se mohly popsat jako římské, licní kosti vystupovaly jen nepatrně a barva jeho pleti měla jemný bronzový nádech. Zkrátka, byl to Vinnetou, náčelník Apačů, můj pokrevní bratr a přítel.

Zůstal chvíli stát u dveří. Pátravý, ostrý pohled jeho tmavých

...náhle vstoupil nový host – indián.

očí přelétl místnost a na okamžik se zastavil na lidech uvnitř. Pak si sedl ke stolu kousek od nás a co nejdál od rowdiů, kteří se na něj strnule dívali.

Chtěl jsem k němu hned přiskočit a pozdravit ho, ale on si mne nevšímal, i když mne viděl a samozřejmě také poznal. To mělo určité svůj důvod, proto jsem si zase sedl a tvářil se lhostejně. Bylo vidět, že Vinnetou hned pochopil situaci. Jeho oči se trochu opovrzhlivě přivřely, jak se podruhé zadíval na naše protivníky, a když jsme si opět sedli a zastrčili svoje revolvery, objevil se na jeho rtech sotva znatelný úsměv.

Účinek Vinnetouova zjevu byl tak silný, že když vstoupil, zavládlo v místnosti ticho jako v kostele. Ten klid asi hostinského přesvědčil, že nebezpečí minulo. Vstrčil do přivřených dveří hlavu, a když zpozoroval, že se není čeho bát, vklouzl ostýchavě do místnosti.

„Prosím o sklenici piva!“ řekl indián zvučným hlasem bezchybnou angličtinou.

To bylo rowdiům divné. Sestrčili dohromady hlavy a začali si šeptat. Tajné pohledy, kterými Apače měřili, naznačovaly, že o něm nemluví nijak dobře.

Když dostal pivo, zvedl indián sklenici, prohlédl pivo proti světlu znaleckým pohledem a pak se napil.

„Well!“ řekl k hostinskému a zamlaskal jazykem. „Vaše pivo je dobré. Velký Manitou bílých mužů je naučil hodně a vaření piva nepatří k těm nejmenším uměním.“

„Kdo by řekl, že ten muž je indián!“ řekl jsem tiše Old Deathovi. Tvářil jsem se přitom, jako bych Vinnetoua viděl poprvé.

„Je to indián, a jaký!“ odpověděl starý stejně tiše, ale důrazně.

„Znáte ho? Setkal jste se s ním už někdy, nebo jste ho viděl?“

„Neviděl. Ale poznávám ho podle toho, jak vypadá a hlavně podle jeho slavné stříbrné ručnice, jejíž kule prý nikdy nemine cíl. Máte to štěstí, že poznáváte nejslavnějšího náčelníka severoamerických indiánů Vinnetoua, náčelníka Apačů. Je to nejpověstnější ze všech rudochů. Jeho jméno se ozývá v horách i v préríi, u každého táborového ohně. Spravedlivý, moudrý, poctivý, věrný, hrdý, statečný až k neuvěření, mistr v užívání všech zbraní,

přítel a ochránce všech pronásledovaných, ať rudých nebo bílých. Je známý ve Spojených státech i za hranicemi jako nejčestnější a nejslavnější hrdina Západu.“

„Ale kde se naučil tak dobře anglicky?“

„Vypravuje se, že Apači kdysi zajali jednoho evropského učenec a že s ním tak dobře zacházeli, až se odhodlal u nich zůstat a vychovávat je. Byl to učitel Vinnetoua, ale s nějakými filantropickými názory u indiánů určitě neuspěl.“

Říkal mi to tak tiše, že jsem mu sotva rozuměl. A přece se od nás víc než čtyři metry vzdálený indián obrátil k mému příteli a řekl:

„Old Death se mýlí. Bílý učenec přišel k Apačům dobrovolně a dostalo se mu od nich laskavého přivítání. Stal se učitelem Vinnetouovým, učil ho být dobrým a jak rozeznávat hřích od spravedlnosti, pravdu od lži. Byl nadmíru vážený a nezatožil nikdy vrátit se zpátky k bílým mužům. Když zemřel, postavili mu Apačové pomník a kolem nasázeli duby. Odešel do věčně zelených savan, kde se muži navzájem nezabíjejí a kde z tváře Manitoua sají rozkoš. Tam se s ním Vinnetou opět shledá a zapomene u něho na všechnu nenávisť, kterou vidí tady na zemi.“

Old Death byl neuvěřitelně šťastný, když zjistil, že ho Vinnetou zná. Jeho tvář radostně zazářila, když se ptal:

„Cože, pane, vy mne znáte? Skutečně?“

„Ještě jsem vás nikdy neviděl, ale poznal jsem vás hned, jak jsem vešel. Jste *scout*, jehož jméno je slavné a známé až k las Animas.“

Po těch slovech se zase obrátil. Během řeči se na jeho bronzové tváři nehnula ani brva a i teď seděl tiše a zdánlivě v zamyšlení, jen jeho uši se chvílemi pohnuly, jako by se zabývaly něčím vnějším.

Rowdiové si zatím mezi sebou pořád něco šeptali, dívali se tázavě na sebe, kývali hlavami a nakonec se k něčemu odhodlali.

Indiána neznali a nemohli poznat, kdo to je, a chtěli teď asi porážku, kterou utrpěli od nás, vyrovnat tím, že mu dají znát, jak velmi opovrhují rudým mužem. Přitom se asi domnívali, že mně a Old Deathovi nenapadne vzít rudocha do ochrany, protože po-